

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 30 kwietnia 2014 r.*

Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Nieograniczone prawo orzekania przez Sąd — Obowiązek uzasadnienia — Przypisanie spółce dominującej naruszenia popełnionego przez spółkę zależną — Odpowiedzialność spółki dominującej za zapłatę grzywny nałożonej na spółkę zależną — Proporcjonalność — Postępowanie przed Sądem — Rozsądny termin na wydanie orzeczenia

W sprawie C-238/12 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 16 maja 2012 r.,

FLSmidth & Co. A/S, z siedzibą w Valby (Dania), reprezentowana przez M. Dittmera, advokat,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez F. Castilla de la Torrego oraz V. Bottkę, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez M. Gray, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger (sprawozdawca) i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 stycznia 2014 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 Spółka FLSmidth & Co. A/S (zwana dalej „FLSmidth”) wnosi w swoim odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej FLSmidth/Komisja (T-65/06, EU:T:2012:103) (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), którym Sąd oddalił częściowo jej skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] (sprawa COMP/F/38.354 – Worki przemysłowe) (zwanej dalej „sporną decyzją”) lub, tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na nią w tej decyzji.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 2 FLSmidth jest spółką dominującą grupy spółek prowadzących w dziedzinach inżynierii działalność górniczą i budowlaną. Jedną z tych spółek jest FLS Plast A/S (zwana dalej „FLS Plast”), która sama jest dawną spółką dominującą spółki Trioplast Wittenheim SA (dawniej Silvallac SA, zwanej dalej „Trioplast Wittenheim”), będącej producentem worków przemysłowych, taśm i powłok z plastiku w Wittenheim (Francja).
- 3 W grudniu 1990 r. FLS Plast nabyła 60% akcji spółki Trioplast Wittenheim. Pozostałe 40% tych akcji nabyła FLS Plast w grudniu 1991 r. Stroną sprzedającą była francuska spółka Cellulose du Pin, będąca członkiem grupy kontrolowanej przez Compagnie de Saint-Gobain SA.
- 4 Z kolei FLS Plast sprzedała w 1999 r. spółkę Trioplast Wittenheim spółce Trioplanex France SA, będącej francuską spółką zależną spółki Trioplast Industrier AB (zwanej dalej „Trioplast Industrier”) – spółki dominującej grupy Trioplast. Przekazanie zostało dokonane w dniu 1 stycznia 1999 r.
- 5 W listopadzie 2001 r. spółka British Polythene Industries poinformowała Komisję Wspólnot Europejskich o istnieniu kartelu w sektorze worków przemysłowych z plastiku, w którym to kartelu uczestniczyć miała spółka LFL Plast.
- 6 Po przeprowadzeniu w 2002 r. kontroli w pomieszczeniach między innymi spółki Trioplast Wittenheim Komisja w latach 2002 i 2003 skierowała do objętych kontrolą spółek, w tym do wyżej wymienionej, żądania przedstawienia informacji. W piśmie z dnia 19 grudnia 2002 r., uzupełnionym pismem z dnia 16 stycznia 2003 r., spółka Trioplast Wittenheim wyraziła wolę współpracy z Komisją na podstawie komunikatu Komisji dotyczącego nienakładania lub zmniejszania grzywien w przypadku karteli (Dz.U. 1996, C 207, s. 4, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy”).
- 7 W dniu 30 listopada 2005 r. Komisja wydała sporną decyzję, której art. 1 ust. 1 lit. h) stanowi, że spółki FLSmidth i FLS Plast dopuściły się naruszenia art. 81 WE poprzez udział – od dnia 31 grudnia 1990 r. do dnia 19 stycznia 1999 r. – w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, we Francji, w Luksemburgu i w Niderlandach, polegających na ustalaniu cen oraz ustanawianiu wspólnych modeli kalkulacji cen, podziale rynków, przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów oraz ustawianiu transakcji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.
- 8 W art. 2 akapit pierwszy lit. f) spornej decyzji Komisja nałożyła na spółkę Trioplast Wittenheim grzywnę w wysokości 17,85 mln EUR, uwzględniając obniżkę w wysokości 30% przyznaną na podstawie komunikatu w sprawie współpracy. Spółki FLSmidth i FLS Plast zostały obciążone odpowiedzialnością solidarną za zapłatę tej kwoty do wysokości 15,30 mln EUR, zaś spółka Trioplast Industrier została obciążona odpowiedzialnością do wysokości 7,73 mln EUR.

Zaskarżony wyrok

- 9 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 24 lutego 2006 r., FLSmidth wniosła skargę na sporną decyzję. W skardze tej wniesiono o stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona tej spółki, lub, tytułem żądania ewentualnego, o obniżenie kwoty grzywny, za zapłatę której została ona obciążona odpowiedzialnością solidarną.
- 10 Na poparcie skargi skarżąca podniosła dwa zarzuty. Zarzut pierwszy, podniesiony jako zarzut główny, dotyczył naruszenia art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) ze względu na przypisanie spółce FLSmidth odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez spółkę Trioplast Wittenheim. Zarzut drugi został podniesiony na poparcie żądania, które FLSmidth przedstawiła tytułem żądania ewentualnego. Według niej Komisja naruszyła prawo, obciążając tę spółkę odpowiedzialnością za zapłatę grzywny w nadmiernej wysokości, będącej grzywną nieproporcjonalną, nałożoną w sposób arbitralny i dyskryminujący.
- 11 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim spółka FLSmidth została w niej obciążona odpowiedzialnością za naruszenie w okresie od 31 grudnia 1990 r. do 31 grudnia 1991 r. W konsekwencji Sąd obniżył kwotę, za zapłatę której FLSmidth została obciążona odpowiedzialnością solidarną na mocy art. 2 lit. f) spornej decyzji, do kwoty 14,45 mln EUR. W pozostałym zakresie skarga została oddalona.

Żądania stron

- 12 FLSmidth wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona tej spółki, a tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny, za zapłatę której została ona w spornej decyzji obciążona odpowiedzialnością solidarną;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 13 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania;
 - tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
 - nakazanie spółce FLSmidth zwrotu poniesionych przez tę instytucję kosztów.

W przedmiocie odwołania

- 14 Na poparcie swych żądań spółka FLSmidth podnosi sześć zarzutów, przy czym zarzuty od trzeciego do szóstego zostały podniesione na poparcie żądań ewentualnych.
- 15 FLSmidth zwraca się do Trybunału, aby po uchyleniu zaskarżonego wyroku sam wydał on orzeczenie w przedmiocie zarzutów podniesionych przeciwko spornej decyzji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego zastosowania przez Sąd błędnego kryterium prawnego odpowiedzialności spółki dominującej i niewyciągnięcia prawidłowych wniosków prawnych z przedstawionych dowodów

Argumentacja stron

- 16 Według spółki FLSmidth Sąd popełnił błąd, akceptując w pkt 20–40 zaskarżonego wyroku kryterium prawne zastosowane przez Komisję w celu uznania, że spółka ta nie obaliła domniemania odpowiedzialności za omawiane w niniejszej sprawie naruszenie, której źródłem jest okoliczność kontrolowania przez nią w sposób pośredni 100% kapitału spółki Trioplast Wittenheim.
- 17 FLSmidth podnosi w tym względzie, że zastosowane przez Sąd domniemanie odpowiedzialności narusza zasadę domniemania niewinności. Zastosowanie tego domniemania odpowiedzialności w sposób, w jaki uczynił to Sąd, czyni bowiem to domniemanie w zasadzie niewzruszalnym. Zaskarżony wyrok narusza zatem art. 6 ust. 2 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”) oraz art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”). W każdym wypadku spółka FLSmidth twierdzi, że rzeczywiście przedstawiła dowody pozwalające na obalenie tego domniemania.
- 18 Komisja twierdzi, że zarzut ten jest niedopuszczalny, gdyż nie został podniesiony przed Sądem. Ponadto według niej zarzut ten ma charakter czysto abstrakcyjny. Spółka FLSmidth nie wskazała punktów zaskarżonego wyroku, w których Sąd miałby popełnić zarzucany mu błąd. Poza tym tytułem żądania ewentualnego Komisja podnosi, że omawiane domniemanie jest zgodne z EKPC i z kartą praw podstawowych. Komisja dodaje, że mogła także oprzeć się na innych wskazówkach w celu wykazania, że FLSmidth wywierała decydujący wpływ na spółkę Trioplast Wittenheim.
- 19 W replice FLSmidth twierdzi, że podniesiony przez nią zarzut nie jest nowy, ale że stanowi on rozwinięcie argumentów, które przedstawiła w pierwszej instancji. Spółka ta dodaje, że w pkt 18–24 odwołania wskazała dokładnie krytykowany przez nią element zaskarżonego wyroku oraz przedstawioną w tym zakresie argumentację.
- 20 W duplice Komisja zaprzecza tym ostatnim twierdzeniom.

Ocena Trybunału

– W przedmiocie dopuszczalności

- 21 Co się tyczy dopuszczalności zarzutu pierwszego, po pierwsze, należy przypomnieć, że w skardze w pierwszej instancji spółka FLSmidth nie zarzuciła Komisji naruszenia art. 48 karty praw podstawowych ani art. 6 ust. 2 EKPC polegającego na przypisaniu jej naruszenia popełnionego przez spółkę Trioplast Wittenheim.
- 22 Należy jednak stwierdzić, że w pkt 81 skargi spółka FLSmidth podniosła – poza szeregiem innych argumentów zmierzających do wykazania, iż Komisja nie powinna była przypisywać jej owej odpowiedzialności – argument, w myśl którego „[k]ażdy inny wniosek oznaczałby, że domniemanie możliwości przypisania odpowiedzialności wynikające z posiadania 100% udziałów w kapitale spółki zależnej jest de facto domniemaniem niewzruszalnym”. Podnosząc ten argument, spółka FLSmidth zakwestionowała, choć w sposób bardzo zwięzły, zgodność z prawem kryteriów, którymi Komisja posłużyła się w celu przypisania jej odpowiedzialności za naruszenie, którego dotyczy niniejsza sprawa. W tych okolicznościach przedstawione przez spółkę FLSmidth w odwołaniu do Trybunału wyjaśnienie,

że kryteria te są niezgodne z prawem, w szczególności ze względu na to, że naruszają art. 48 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 2 EKPC, stanowi rozwinięcie argumentacji przedstawionej przez tę spółkę przed Sądem, a zatem jest ono dopuszczalne na etapie odwołania.

23 Co się tyczy, po drugie, rzekomo abstrakcyjnego charakteru zarzutu pierwszego oraz okoliczności, że spółka FLSmidth nie wskazała, które punkty zaskarżonego wyroku są błędne, wystarczy stwierdzić, że zarzut, jaki FLSmidth stawia Sądowi, wynika w sposób wystarczająco konkretny z pkt 17–24 odwołania i że w pkt 18 odwołania spółka ta wyraźnie poddała krytyce pkt 20–40 zaskarżonego wyroku.

24 Wobec powyższego zarzut pierwszy podniesiony przez spółkę FLSmidth jest dopuszczalny.

– Co do istoty

25 Przede wszystkim w odniesieniu do zarzucanej niezgodności z prawem stosowanego w prawie Unii w dziedzinie konkurencji domniemania rzeczywistego wywierania przez spółkę, która bezpośrednio lub pośrednio kontroluje całość lub prawie całość kapitału innej spółki, decydującego wpływu na tę drugą spółkę należy przypomnieć, że domniemanie to wynika z utrwalonego orzecznictwa (zob. w szczególności wyrok Dow Chemical/Komisja, C-179/12 P, EU:C:2013:605, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo) i że nie narusza ono wcale praw przyznanych przez art. 48 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 2 EKPC.

26 Wbrew twierdzeniom wnoszącej odwołanie Sąd nie naruszył zatem prawa, przypominając w pkt 22 i nast. zaskarżonego wyroku wynikające z orzecznictwa Trybunału zasady dotyczące warunków, w jakich spółka dominująca grupy spółek, taka jak FLSmidth, może zostać pociągnięta do odpowiedzialności solidarnej za antykonkurencyjne działania przypisywane spółce należącej do tej samej grupy, którą w tym wypadku jest spółka Trioplast Wittenheim.

27 Tak więc Sąd również słusznie uznał w szczególności, w pkt 23 zaskarżonego wyroku, że w świetle tego orzecznictwa Komisja mogła przyjąć domniemanie, iż spółka FLSmidth wywierała, choć pośrednio, decydujący wpływ na zachowanie spółki Trioplast Wittenheim w okresie od 31 grudnia 1991 r. do 19 stycznia 1999 r., zważywszy na wynoszący 100% udział spółki FLSmidth w spółce FLS Plast oraz wynoszący również 100% udział, jaki ta ostatnia posiadała w spółce Trioplast Wittenheim.

28 Następnie, w odniesieniu do argumentu, że zastosowanie tego domniemania przez Komisję w ten konkretny sposób i potwierdzenie go przez Sąd sprawiło, iż owo domniemanie stało się niewzruszalne, wystarczy przypomnieć, że fakt, iż trudno jest przedstawić dowód przeciwny w celu obalenia domniemania, nie powoduje sam w sobie, że jest ono faktycznie niewzruszalne (zob. w szczególności wyrok Eni/Komisja, C-508/11 P, EU:C:2013:289, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Co się tyczy wreszcie twierdzenia, że spółka FLSmidth rzeczywiście przedstawiła dowody pozwalające na obalenie owego domniemania, należy przypomnieć, że w pkt 31 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł w tym względzie, iż spółka FLSmidth nie przedstawiła żadnego konkretnego argumentu, który umożliwiłby obalenie tego domniemania. Mówiąc ściślej, w odpowiedzi na twierdzenie spółki FLSmidth dotyczące zdecentralizowanej struktury organizacyjnej badanej grupy kapitałowej Sąd orzekł, że taka struktura organizacyjna nie musi wcale stać na przeszkodzie temu, aby spółka dominująca mogła wpływać na politykę handlową swej spółki zależnej, na przykład poprzez uzyskiwanie informacji na temat przebiegu działalności spółki zależnej dzięki przekazywaniu regularnych sprawozdań.

30 Poza tym, co się tyczy okoliczności, że pan T., członek zarządu spółki FLSmidth, w latach 1994–1999 pełnił jednocześnie odpowiedzialne funkcje w zarządach obu zainteresowanych spółek, w pkt 32 zaskarżonego wyroku Sąd prawidłowo orzekł, iż świadczy to o tym, że zarządy obu tych spółek są ze sobą powiązane i że spółka Trioplast Wittenheim nie może zachowywać się w sposób autonomiczny względem swej spółki dominującej. Ponadto – jak podkreślił również Sąd – pełnienie funkcji członka

zarządu spółki z natury wiąże się z przyjęciem na siebie odpowiedzialności prawnej za wszystkie działania tej spółki, w tym za jej zachowanie na rynku, a twierdzenie FLSmidth, że funkcja ta miała charakter czysto formalny, sprowadza się do pozbawienia tej funkcji znaczenia prawnego.

- 31 W tym stanie rzeczy należy więc stwierdzić, że spółka FLSmidth – podnosząc, iż rzeczywiście dostarczyła dowody pozwalające na obalenie domniemania wywierania decydującego wpływu na spółkę Trioplast Wittenheim – ogranicza się faktycznie do zwrócenia się do Trybunału o dokonanie ponownej oceny przedstawionych okoliczności faktycznych i dowodów, nie twierdząc przy tym jednak, że Sąd przeinaczył owe okoliczności faktyczne i dowody. Tymczasem ocena taka nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie poddane jest kontroli Trybunału (zob. podobnie w szczególności wyroki: General Motors/Komisja, C-551/03 P, EU:C:2006:229, pkt 51, 52; a także ThyssenKrupp Niropa/Komisja, C-352/09 P, EU:C:2011:191, pkt 179, 180). Argument ten jest zatem niedopuszczalny.
- 32 Z uwagi na całość powyższych rozważań zarzut pierwszy należy w części oddalić jako bezzasadny, a w części odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego braku kontroli ciążącego na Komisji obowiązku uzasadnienia

Argumentacja stron

- 33 Spółka FLSmidth utrzymuje, że przed Sądem podniosła ona zarzut braku uzasadnienia spornej decyzji w odniesieniu do wywierania przez nią samej decydującego wpływu na spółkę Trioplast Wittenheim, a także w odniesieniu do faktu, że Komisja nie odniosła się do szeregu argumentów przedstawionych w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i w skardze w pierwszej instancji. Argumentacja spółki FLSmidth została rozwinięta na rozprawie.
- 34 Mówiąc ściślej, spółka FLSmidth podniosła w szczególności, że była ona wyłącznie spółką holdingową i że nie była zaangażowana w codzienne funkcjonowanie swych spółek zależnych, że pan T., mimo iż oficjalnie był członkiem zarządu spółki Trioplast Wittenheim, nie wywierał wpływu na sposób, w jaki spółka ta zachowywała się na rynku, oraz nie miał wiedzy na temat nielegalnych działań tej spółki, że owa grupa kapitałowa stosowała zasadę decentralizacji zarządu, że nie była sprawowana kontrola kwestii operacyjnych, ale jedynie kontrola kwestii finansowych, że spółka Trioplast Wittenheim nie musiała przedstawiać jej bezpośrednio sprawozdań ze swych działań, że ze względu na fakt, iż spółka ta nie miała dla niej istotnego znaczenia wobec braku rentowności, zamierzała ją wkrótce sprzedać oraz że spółka Trioplast Wittenheim prowadziła niezgodną z prawem działalność zarówno przed jej przejściem przez FLSmidth, jak i po nim, co świadczy o tym, że działała ona na rynku w sposób autonomiczny.
- 35 Z drugiej strony według FLSmidth, mimo że w motywach 734–739 spornej decyzji Komisja odniosła się tylko do funkcji pana T. i chociaż kwestia ta została podniesiona przed Sądem, zaskarżony wyrok, w szczególności w pkt 31 i 32, nie zawiera żadnej oceny kwestii, czy Komisja wypełniła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia.
- 36 Komisja podnosi, że omawiany zarzut jest niedopuszczalny. Twierdzi ona, że spółka FLSmidth nie podniosła zarzutu braku uzasadnienia spornej decyzji w skardze w pierwszej instancji. Zważywszy, że zarzut ten w rzeczywistości zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd oceny określonych okoliczności faktycznych, jest on niedopuszczalny ze względu na to, że spółka FLSmidth nie zarzuciła Sądowi przeinaczenia dowodów.

- 37 Tytułem żądania ewentualnego Komisja podnosi, że z zaskarżonego wyroku jasno wynika, iż Sąd zbadał przedstawione w spornej decyzji uzasadnienie, wyjaśniając powody, dla których spółka FLSmidth wywierała decydujący wpływ na spółkę Trioplast Wittenheim, i że wynika stąd, iż Sąd uznał, że uzasadnienie spornej decyzji jest w tym względzie wystarczające, mimo iż w wyroku nie wspomniano o tym wyraźnie.
- 38 W replicie FLSmidth podnosi, że zarzut ten stanowi rozwinięcie argumentacji przedstawionej w pierwszej instancji, czemu Komisja zaprzecza w duplice.

Ocena Trybunału

- 39 W zarzucie tym FLSmidth twierdzi, że Sąd naruszył prawo, nie dokonując analizy zarzutu opartego na niewystarczającym uzasadnieniu spornej decyzji. Na poparcie twierdzenia, że spółka FLSmidth podniosła już taki zarzut przed Sądem, spółka ta odnosi się w swym odwołaniu do pkt 93, 109, 121 i 122 skargi w pierwszej instancji i utrzymuje, że we wskazanych punktach podniosła zarzut braku uzasadnienia tej decyzji.
- 40 W tym względzie wystarczy jednak stwierdzić, iż w wymienionych punktach skargi w pierwszej instancji spółka FLSmidth ograniczyła się do stwierdzenia, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego, po pierwsze, niektórym innym przedsiębiorstwom nie została przypisana żadna odpowiedzialność, a po drugie, jej samej przypisana została odpowiedzialność w odniesieniu do okresu od grudnia 1990 r. do grudnia 1991 r., oraz że Komisja nie odniosła się również do przedstawionego przez FLSmidth argumentu dotyczącego okoliczności, iż spółka ta nie miała wiedzy o popełnionych naruszeniach. Spółka FLSmidth nie podniosła jednak, ani w tych, ani w innych punktach skargi w pierwszej instancji, że ze względu na ten fakt sporna decyzja jest obarczona brakiem uzasadnienia. Przeciwnie, uwagi przedstawione przez spółkę FLSmidth zmierzają do zakwestionowania dokonanej przez Komisję oceny faktów, co wynika zresztą wyraźnie – w odniesieniu do pkt 109 tej skargi – z samego brzmienia owej skargi.
- 41 Ponadto, co się tyczy argumentacji, wedle której spółka FLSmidth „rozwinęła” te argumenty na rozprawie przed Sądem, spółka ta nie twierdzi, że wprowadzenie nowego zarzutu na tym etapie jest dopuszczalne mimo uregulowań zawartych w art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem, w myśl których nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Spółka ta nie twierdzi też, że na rozprawie powołała się na takie okoliczności.
- 42 Oznacza to, że w omawianym zarzucie FLSmidth wprowadza nowe argumenty, zmierzające do podważenia adekwatnego charakteru uzasadnienia zarówno spornej decyzji, jak i zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do przypisania spółce FLSmidth odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez spółkę Trioplast Wittenheim. Argument ten należy zatem uznać za niedopuszczalny, gdyż w ramach odwołania kompetencje Trybunału są co do zasady ograniczone do oceny rozstrzygnięcia prawnego w kwestii zarzutów, które były przedmiotem dyskusji przed sądem orzekającym co do istoty (zob. w szczególności wyrok Dow Chemical/Komisja, EU:C:2013:605, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 W tym stanie rzeczy drugi zarzut odwołania należy odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia zasad proporcjonalności i legalności

Argumentacja stron

- 44 W zarzucie trzecim, podniesionym na poparcie żądań ewentualnych, spółka FLSmidth utrzymuje, że Sąd błędnie oddalił argumenty, za pomocą których zakwestionowała ona proporcjonalność i legalność kwoty grzywny, która została na nią nałożona. Zastosowanie przez Komisję wytycznych w sprawie ustalenia grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 i art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, s. 3, zwanych dalej „wytycznymi”), przewidujących podwyższenie kwoty grzywny o 10% za rok uczestnictwa spółki Trioplast Wittenheim w kartelu, o którym mowa w niniejszej sprawie, doprowadziło do uzyskania ogólnego wyniku, który nie ma racjonalnego związku z długością okresu posiadania kapitału tej ostatniej spółki. W pkt 43–46 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się zasadniczo do powtórzenia metody zastosowanej przez Komisję i nie przeprowadził niezależnej analizy.
- 45 W tym względzie Sąd uznał, że nałożona grzywna nie jest nieproporcjonalna w stosunku do tego okresu, w konsekwencji zastosowania „indywidualnego podejścia”, które jednak nie zostało zastosowane w sposób spójny w odniesieniu do kwoty wyjściowej. Według spółki FLSmidth kwota ta nie powinna bowiem zostać ustalona na tym samym poziomie co kwota przyjęta dla spółki Trioplast Wittenheim. Metoda wybrana przez Komisję ma charakter arbitralny i nie jest w stanie uzasadnić okoliczności, że FLSmidth ponosi odpowiedzialność za ponad 80% grzywny nałożonej na spółkę Trioplast Wittenheim, w sytuacji gdy stanowiła ona wraz z tą drugą spółką podmiot gospodarczy jedynie przez 35% okresu naruszenia. Uzyskany wynik jest również nadmierny, nieproporcjonalny i dyskryminujący. Co więcej, Sąd nie przedstawił w tym zakresie wystarczającego uzasadnienia, poprzestając na stwierdzeniu w pkt 45 zaskarżonego wyroku, że spółka FLSmidth nie przedstawiła żadnego argumentu, który podważałby zastosowaną przez Komisję metodę obliczania.
- 46 Poza tym w pkt 55 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał w szczególności, że brak wiedzy o niezgodnym z prawem zachowaniu spółki Trioplast Wittenheim nie może stanowić okoliczności łagodzącej, zważywszy, że podstawą odpowiedzialności był fakt, iż spółki FLSmidth i Trioplast Wittenheim stanowiły jeden podmiot gospodarczy. Rozumowanie to nie świadczy jednak o tym, że Komisja zastosowała, jak twierdzi, indywidualne podejście.
- 47 Ponadto według spółki FLSmidth nieproporcjonalny charakter odpowiedzialności, która została jej przypisana, wzmocniony został przez fakt, że Sąd zmniejszył odpowiedzialność spółki Trioplast Industrier, jedynej innej spółki dominującej obciążonej odpowiedzialnością za zachowanie spółki Trioplast Wittenheim, obniżając w wyroku Trioplast Industrier/Komisja (T-40/06, EU:T:2010:388) nałożoną grzywnę w kwocie 7,73 mln EUR do kwoty 2,73 mln EUR. Zważywszy bowiem, że spółka Trioplast Wittenheim była w likwidacji, konsekwencją tego wyroku było przerzucenie rzeczywistego ciężaru tej obniżki na spółkę FLSmidth, mimo iż nie była ona stroną postępowania, w którym zapadł ów wyrok.
- 48 Według Komisji argument dotyczący naruszenia zasady legalności nie został wcale sprecyzowany. Co więcej, ten niepodniesiony przed sądem argument jest niedopuszczalny. Ponadto według Komisji argumentacja przedstawiona w tym względzie przez spółkę FLSmidth odnosi się do spornej decyzji i nie została przedstawiona jako skierowana przeciwko zaskarżonemu wyrokowi. Wobec tego jest ona niedopuszczalna.
- 49 Jeśli chodzi o badanie przez Sąd kwoty nałożonej grzywny, stanowiło ono jedynie „kontrolę”. Ponadto w pkt 45 zaskarżonego wyroku Sąd wystarczająco uzasadnił przyjęcie metody zastosowanej przez Komisję w celu obliczenia tej grzywny. Ponadto nie istnieje żadna zasada prawna, zgodnie z którą ostateczna kwota grzywny nałożonej na adresata decyzji stwierdzającej naruszenie powinna być proporcjonalna do czasu trwania odpowiedzialności tego adresata za uczestnictwo w naruszeniu.

- 50 Poza tym wymóg uwzględnienia możliwych okoliczności łagodzących odnosi się do przedsiębiorstwa jako całości, w chwili popełnienia naruszenia, a nie do części tego przedsiębiorstwa.
- 51 Komisja twierdzi ponadto, że fakt, iż grzywna nałożona na spółkę Trioplast Industrier została obniżona w ramach wszczętego przez tę instytucję postępowania, którego spółka FLSmidth nie była stroną, nie ma związku z niniejszym odwołaniem.
- 52 W replice spółka FLSmidth wyjaśniła, że jej argument dotyczący naruszenia zasady legalności nie jest argumentem nowym. W pierwszej instancji powołała się ona bowiem na zasadę „braku arbitralnego charakteru”, co odpowiada argumentowi podniesionemu w ramach odwołania. W każdym razie argument ten stanowi co najwyżej rozwinięcie argumentacji przedstawionej przed Sądem.

Ocena Trybunału

– W przedmiocie dopuszczalności niektórych argumentów

- 53 Co się tyczy, po pierwsze, zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję wobec argumentu dotyczącego niezgodności z prawem grzywny nałożonej na spółkę FLSmidth ze względu na to, że argument ten jest nowy, należy stwierdzić, iż spółka FLSmidth powołała się przed Sądem na „arbitralny” charakter nałożonej na nią grzywny, jak wynika z pkt 99 i nast. skargi w pierwszej instancji. Tymczasem z rozważań przedstawionych w tych punktach skargi oraz z argumentów podniesionych przez spółkę FLSmidth na poparcie trzeciego zarzutu odwołania wynika, że argument dotyczący domniemanego naruszenia zasady legalności w odniesieniu do nałożonej na tę spółkę grzywny oraz argument dotyczący arbitralnego charakteru tej grzywny są w istocie identyczne. Oznacza to, że argument ten nie jest nowy, a zatem jest on dopuszczalny na etapie odwołania.
- 54 Po drugie, co się tyczy argumentacji Komisji, w myśl której argumenty spółki FLSmidth dotyczą spornej decyzji i nie zostały przedstawione jako skierowane przeciwko wyrokowi, wobec czego są one niedopuszczalne, należy zaznaczyć, że Sąd – w odniesieniu do obliczenia grzywny nałożonej na spółkę FLSmidth i w zakresie, w jakim obliczenie to jest przedmiotem odwołania – potwierdził metodę zastosowaną przez Komisję w analizowanym kontekście. W konsekwencji, chociaż spółka FLSmidth w swym odwołaniu wciąż nie dokonała wyraźnego rozróżnienia między argumentami skierowanymi przeciwko spornej decyzji a argumentami skierowanymi przeciwko zaskarżonemu wyrokowi, to ów brak jasności nie może jednak skutkować niedopuszczalnością zarzutu opartego na tych argumentach, gdyż można bez trudu zrozumieć, że odnoszą się one do zaskarżonego wyroku. Rzeczone argumenty umożliwiają zatem Trybunałowi przeprowadzenie kontroli tego wyroku w świetle zarzutu opartego na naruszeniu zasad proporcjonalności i legalności.
- 55 Zarzut trzeci należy zatem uznać za dopuszczalny.

– Co do istoty

- 56 Co się tyczy, po pierwsze, argumentu dotyczącego okoliczności, że Sąd nie przeprowadził „niezależnej” kontroli grzywny nałożonej na spółkę FLSmidth, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 Sądowi przysługuje nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do grzywien ustalonych przez Komisję. Sąd upoważniony jest zatem, poza zwykłą kontrolą zgodności grzywien z prawem, do zastąpienia oceny Komisji własną oceną i w konsekwencji uchylenia, zmniejszenia lub podwyższenia nałożonej grzywny lub okresowej kary pieniężnej (zob. wyrok E.ON Energie/Komisja, C-89/11 P, EU:C:2012:738, pkt 123, 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 57 Jednakże w odniesieniu do kwestii, czy w zaskarżonym wyroku Sąd zrezygnował z wykonania swego nieograniczonego prawa orzekania i nie przeprowadził niezależnej kontroli nałożonej grzywny, należy zauważyć, iż Sąd z jednej strony odniósł się w pkt 44 zaskarżonego wyroku do obliczenia dokonanego przez Komisję w celu ustalenia kwoty grzywny nałożonej w szczególności na spółki FLSmidth i Trioplast Industrier. Sąd przypomniał również w tym względzie, że na spółki te nałożono tę samą kwotę wyjściową co kwota nałożona na spółkę zależną, z którą tworzyły one podmiot gospodarczy, czyli Trioplast Wittenheim, i że kwoty te zostały podwyższone na podstawie pkt 1 część B tiret trzecie wytycznych o 10% w stosunku rocznym, stosownie do długości okresu, przez który dana spółka dominująca kontrolowała swą spółkę zależną. Z drugiej strony Sąd stwierdził, że na tej podstawie na każdego adresata spornej decyzji nałożono właściwą dla niego sankcję, której kwota nie musiała wcale odpowiadać kwocie grzywny nałożonej na spółkę zależną, dostosowanej proporcjonalnie do okresu kontroli.
- 58 Ponadto w pkt 45 zaskarżonego wyroku Sąd dodał w tym względzie, że spółka FLSmidth „nie przedstawiła żadnego argumentu, który pozwalałby uznać, że sama metoda obliczania była obciążona zasadniczym błędem lub sprzeczna z zasadami utrwalonymi w orzecznictwie”, by w pkt 46 tego wyroku wyciągnąć stąd wniosek, że argument podniesiony przez spółkę FLSmidth, w myśl którego nałożona na nią grzywna powinna w sposób ściśle proporcjonalny odzwierciedlać fakt, że w trakcie dwudziestoletniego okresu naruszenia spółka Trioplast Wittenheim należała do niej jedynie przez okres ośmiu lat, należy oddalić.
- 59 Chociaż rozważania te, w oderwaniu od reszty wyroku, można interpretować w ten sposób, że stanowią one zwykłe powtórzenie rozumowania Komisji i zastosowanej przez nią metody obliczania, to jednak należy stwierdzić, iż w pkt 43–46 zaskarżonego wyroku Sąd zasadniczo potwierdził jedynie ocenę Komisji dotyczącą konkretnego elementu obliczenia tej grzywny, a mianowicie wpływu, jaki na kwotę tej grzywny ma długość okresu, przez który spółka FLSmidth kontrolowała spółkę Trioplast Wittenheim. Jednakże wbrew temu, co daje do zrozumienia FLSmidth, rozważania przedstawione we wskazanych punktach nie są jedynymi fragmentami tego wyroku poświęconymi kontroli grzywny nałożonej na spółkę FLSmidth.
- 60 W zaskarżonym wyroku Sąd zbadał bowiem szczegółowo szereg innych elementów mających znaczenie przy ustalaniu kwoty nałożonej grzywny. W szczególności w pkt 53 i nast. tego wyroku Sąd zbadał również znaczenie ewentualnych okoliczności łagodzących, a w pkt 69 i nast. wyroku – poziom kwoty wyjściowej przyjętej do obliczenia grzywny. Ze wszystkich tych punktów wynika zatem, że Sąd przeprowadził niezależną i kompletną analizę grzywny nałożonej na spółkę FLSmidth, mimo iż pod pewnymi względami potwierdził ocenę dokonaną przez Komisję, a także uzyskany przez tę instytucję wynik.
- 61 W konsekwencji argument ten należy oddalić, tak samo jak argument dotyczący okoliczności, że w tym kontekście Sąd nie uzasadnił w wymagany prawem sposób swej decyzji, zważywszy, że pkt 43–46 zaskarżonego wyroku, a w szczególności jego pkt 45, stanowią – wbrew temu, co twierdzi FLSmidth – jedynie niewielką część przedstawionego przez Sąd uzasadnienia, które należy jednak oceniać w całości.
- 62 Co się tyczy, po drugie, argumentu opartego na twierdzeniu, że nałożona grzywna jest nieproporcjonalna, należy stwierdzić, iż spółka FLSmidth nie zdołała za pomocą swej argumentacji wykazać, że owa grzywna ma taki charakter.
- 63 W tym względzie należy bowiem wyjaśnić, że Sąd powinien czuwać nad tym, aby przy obliczaniu kwoty grzywny nałożonej na dane przedsiębiorstwo za jego uczestnictwo w naruszeniu unijnych reguł konkurencji w należyty sposób uwzględniono czas trwania tego naruszenia oraz uczestnictwa w nim. Jednakże czas trwania naruszenia nie jest ani jedynym, ani bezwzględnie najważniejszym elementem, który Komisja lub Sąd powinny wziąć pod uwagę przy obliczaniu tej grzywny.

- 64 Toteż grzywny nałożone na spółkę FLSmidth oraz na inne spółki uczestniczące w kartelu, o którym mowa w niniejszej sprawie, nie zostały obliczone jedynie na podstawie odpowiednich długości okresów uczestnictwa tych spółek w kartelu. W szczególności, jeśli chodzi o spółkę FLSmidth, kwota nałożonej na nią grzywny nie musiała być ściśle proporcjonalna ani też co do zasady „racjonalnie” proporcjonalna do czasu trwania uczestnictwa tej spółki w kartelu, pod warunkiem że w adekwatny sposób odzwierciedla ona wagę popełnionego naruszenia.
- 65 Tymczasem w odniesieniu do wagi naruszenia należy przypomnieć, że obejmowało ono uczestnictwo w serii porozumień i uzgodnionych praktyk dotyczących sześciu państw członkowskich i polegających na ustalaniu cen oraz ustanawianiu wspólnych modeli kalkulacji cen, podziale rynków, przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów oraz ustawianiu transakcji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji. Ponadto należy przypomnieć, że w motywie 765 spornej decyzji Komisja słusznie zakwalifikowała to naruszenie jako „bardzo ciężkie”. Kwalifikacja ta nie została podważona przez spółkę FLSmidth w odwołaniu.
- 66 W tym stanie rzeczy nie wydaje się, że ustalając kwotę, za zapłatę której spółka FLSmidth została obciążona odpowiedzialnością solidarną, na podstawie art. 2 lit. f) spornej decyzji, na 14,45 mln EUR, czyli na kwotę znacznie niższą od minimalnej kwoty 20 mln EUR przewidzianej generalnie przez Komisję jako kwota wyjściowa do obliczania grzywien za naruszenia bardzo ciężkie, określone w pkt 1 część A tiret trzecie wytycznych, Sąd w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania uczynił nałożoną grzywnę nieproporcjonalną.
- 67 Ponieważ zamiast podnieść zarzut naruszenia zasady proporcjonalności, spółka FLSmidth domaga się w ramach tej argumentacji wyłącznie ponownej oceny kwoty, za zapłatę której została ona obciążona odpowiedzialnością solidarną, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przy rozstrzyganiu zagadnień prawnych w ramach odwołania jego zadaniem nie jest zastępowanie ze względów słuszności swą własną oceną oceny Sądu orzekającego w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania w przedmiocie wysokości grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa za naruszenie przez nie prawa Unii (zob. w szczególności wyrok Quinn Barlo i in./Komisja, C-70/12 P, EU:C:2013:351, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 68 Dlatego też argument ten również musi zostać oddalony.
- 69 Co się tyczy, po trzecie, argumentu opartego na tym, że zawarte w pkt 55 zaskarżonego wyroku stwierdzenie, iż okoliczność, że spółka FLSmidth nie miała wiedzy na temat niezgodnego z prawem zachowania spółki Trioplast Wittenheim, nie może stanowić okoliczności łagodzącej, zważywszy, że źródłem odpowiedzialności był fakt, iż spółki FLSmidth i Trioplast Wittenheim tworzyły jeden podmiot gospodarczy, stoi w sprzeczności ze zindywidualizowanym podejściem, które zastosowała Komisja, należy stwierdzić, iż argument ten również nie zasługuje na uwzględnienie.
- 70 Chociaż prawdą jest w tym względzie, że zawarte w pkt 44 zaskarżonego wyroku stwierdzenie, iż wobec spółek dominujących względem uczestniczących w kartelu spółek zależnych zastosowano taką samą kwotę wyjściową, która została w szczególności dostosowana w zależności od okoliczności łagodzących lub obciążających właściwych dla każdej ze spółek dominujących, nie dotyczy spółki FLSmidth, która nie skorzystała z obniżki grzywny ze względu na okoliczności łagodzące, to jednak Sąd nie mógł w każdym razie obniżyć kwoty grzywny, za zapłatę której FLSmidth została obciążona odpowiedzialnością solidarną, na tej podstawie, że spółka ta nie wiedziała o niezgodnym z prawem zachowaniu spółki Trioplast Wittenheim.
- 71 Ponieważ odpowiedzialność spółki dominującej za naruszenie unijnych reguł konkurencji popełnione bezpośrednio przez jedną z jej spółek zależnych opiera się w istocie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, na okoliczności, że spółki te stanowiły jeden podmiot gospodarczy w okresie, w którym istniało naruszenie (zob. podobnie w szczególności wyrok Kendrion/Komisja, C-50/12 P, EU:C:2013:771, pkt 47, 55 i przytoczone tam orzecznictwo), wymóg uwzględnienia możliwych

okoliczności łagodzących odnosi się do przedsiębiorstwa jako całości, w chwili popełnienia naruszenia, a nie do części tego przedsiębiorstwa. Także ten argument jest zatem bezzasadny, a tym samym należy go oddalić.

- 72 Co się tyczy, po czwarte, argumentu dotyczącego okoliczności, że rzekomo nieproporcjonalny charakter odpowiedzialności przypisanej spółce FLSmidth został wzmocniony faktem, iż w wyroku Trioplast Industrier/Komisja (EU:T:2010:388) Sąd obniżył odpowiedzialność spółki Trioplast Industrier, jedynej innej spółki dominującej obciążonej odpowiedzialnością za zachowanie spółki Trioplast Wittenheim, zważywszy, że FLSmidth wyjaśnia, iż spółka Trioplast Wittenheim jest w likwidacji, wskutek czego spółka FLSmidth musi ponieść ciężar tej obniżki, mimo że nie była ona stroną postępowania, w którym zapadł ów wyrok, należy stwierdzić, iż okoliczność ta nie może prowadzić do wniosku, że w wyroku tym zostało naruszone prawo. W tym względzie wystarczy przypomnieć, że celem obciążenia kilku spółek odpowiedzialnością solidarną za zapłatę jednej grzywny jest właśnie zapewnienie, że grzywna ta zostanie zapłacona nawet w sytuacji, gdy jedna z tych spółek nie będzie w stanie jej uiścić.
- 73 W świetle powyższych rozważań należy oddalić także ten ostatni argument, a w konsekwencji – cały trzeci zarzut odwołania.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego braku położenia kresu nierównemu traktowaniu wynikającemu z przyznania spółce Trioplast Industrier wynoszącej 30% obniżki kwoty podstawowej grzywny

Argumentacja stron

- 74 FLSmidth utrzymuje, że Sąd błędnie uznał za niezgodne z prawem przypisanie spółce Trioplast Industrier wynoszącej 30% obniżki kwoty podstawowej grzywny przyznanej spółce Trioplast Wittenheim ze względu na współpracę i że nie mógł w tej sytuacji uznać, iż przyznanie równoważnej obniżki spółce FLSmidth, z tych samych powodów, byłoby równoznaczne z wynagrodzeniem jej za naruszenie prawa popełnione na rzecz spółki Trioplast Industrier.
- 75 Sąd uznał bowiem tę przyznaną na mocy komunikatu w sprawie współpracy obniżkę w wyroku Trioplast Industrier/Komisja (EU:T:2010:388). Przypisanie odpowiedzialności skarżącej, a także spółce Trioplast Industrier wynikało z przyjęcia łącznego podejścia do zasady pojedynczego podmiotu gospodarczego. Zastosowanie tego podejścia przez Komisję także przy ocenie, czy należy złagodzić sankcję ze względu na współpracę, nie może być niezgodne z prawem Unii. Położenie kresu naruszeniu zasady równego traktowania poprzez przyznanie spółce FLSmidth takiej samej obniżki jak ta przyznana spółce Trioplast Industrier jest także zgodne ze wspomnianym podejściem.
- 76 Według spółki FLSmidth nawet przy założeniu, że przyznanie obniżki spółce Trioplast Industrier było niezgodne z prawem, Sąd nie mógł z tej przyczyny odmówić położenia kresu dyskryminacji, którą trafnie zidentyfikował w pkt 94 zaskarżonego wyroku.
- 77 Co więcej, podejście Komisji przejawiające się w odmowie przyznania spółce FLSmidth takiej wynoszącej 30% obniżki ze względu na fakt, że nie była ona spółką dominującą spółki Trioplast Wittenheim w czasie, gdy ta ostatnia współpracowała z Komisją i gdy nałożona została grzywna, jest błędne. Jeżeli FLSmidth może ponosić negatywne konsekwencje swych związków z pojedynczym podmiotem gospodarczym, to powinna ona także móc czerpać z tego korzyści.

- 78 Ponadto spółka FLSmidth podkreśla, że w tym wypadku wynosząca 30% obniżka uznana przez Sąd za niezgodną z prawem i przyznana spółce Trioplast Industrier doprowadziła, w wyniku likwidacji spółki Trioplast Wittenheim, wprost do podwyższenia kwoty, którą ostatecznie będzie ona musiała uiścić. W każdym razie grzywny nałożone na obie spółki dominujące, które to grzywny naruszają zasadę równego traktowania i które Sąd powinien był skorygować, są oczywiście nieproporcjonalne.
- 79 Komisja twierdzi, że Sąd, mimo iż słusznie uznał, że spółka FLSmidth nie powinna była skorzystać ze spornej obniżki, błędnie uzasadnił to stanowisko. Obniżka ta została przyznana spółce Trioplast Wittenheim i słusznie rozszerzona na spółkę Trioplast Industrier, która była spółką dominującą spółki Trioplast Wittenheim w okresie, gdy ta ostatnia współpracowała z Komisją, zaś jedynie ten okres ma w tym względzie znaczenie. Jednakże w czasie, gdy współpraca ta miała miejsce, spółka FLSmidth nie tworzyła już według Komisji przedsiębiorstwa wraz ze spółką Trioplast Wittenheim jako jej spółka dominująca. Sąd błędnie stwierdził zatem, że spółka FLSmidth została potraktowana w sposób dyskryminujący względem spółki Trioplast Industrier.
- 80 Dlatego Komisja wnosi do Trybunału o uchylenie pkt 92–97 zaskarżonego wyroku i o zastąpienie zawartego w tych punktach uzasadnienia innym uzasadnieniem.

Ocena Trybunału

- 81 W odniesieniu do czwartego zarzutu odwołania należy przypomnieć, że w pkt 92–97 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, iż FLSmidth nie ma prawa do skorzystania z wynoszącej 30% obniżki kwoty podstawowej grzywny, identycznej z tą, która została przyznana spółce Trioplast Wittenheim. I tak, po pierwsze, w pkt 93 rzeczonego wyroku Sąd orzekł, że „ani ze [spornej] decyzji, ani z przedstawionych przed Sądem pism nie wynika, że [Trioplast Industrier] dostarczyła informacje uzasadniające obniżkę o 30% ze względu na współpracę” i że „Komisja przyznała jej jednak taką obniżkę”. Po drugie, w pkt 95 wyroku Sąd przypominał, że „nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby”, i uznał w kolejnym punkcie, że FLSmidth „nie może powoływać się na fakt, że Komisja błędnie rozszerzyła korzyść ze współpracy zaoferowanej przez spółkę Trioplast Wittenheim na spółkę Trioplast Industrier w celu uzyskania korzyści z tego samego niezgodnego z prawem działania”.
- 82 Chociaż Sąd słusznie uznał, że spółka FLSmidth nie mogła uzyskać postulowanej obniżki kwoty grzywny, to nie można jednak zgodzić się z przedstawionym przezeń rozumowaniem.
- 83 Jak podkreśliła Komisja, jedynie przedsiębiorstwu, które współpracowało z tą instytucją na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, może zostać przyznana, zgodnie z tym komunikatem, obniżka grzywny, która zostałaby nałożona w braku owej współpracy. Obniżką tą nie może zostać objęta spółka, która przez część czasu trwania danego naruszenia była częścią podmiotu gospodarczego, jaki stanowi przedsiębiorstwo, ale nie była już jego częścią w chwili, gdy współpracował on z Komisją.
- 84 Interpretacja przeciwna, za którą opowiada się FLSmidth, generalnie prowadziłyby bowiem do wniosku, że w wypadku sukcesji przedsiębiorstw spółka, która początkowo uczestniczyła w naruszeniu jako spółka dominująca względem spółki zależnej bezpośrednio zaangażowanej w owo naruszenie i która zbyła tę spółkę zależną na rzecz innego przedsiębiorstwa, skorzystałaby w stosownym wypadku z obniżki grzywny przyznanej temu drugiemu przedsiębiorstwu z tytułu jego współpracy z Komisją, mimo iż rzeczona spółka ani sama nie przyczyniła się do wykrycia tego naruszenia, ani nie wywierała decydującego wpływu na swą dawną spółkę zależną w okresie tej współpracy.
- 85 Wobec tego w świetle celu, któremu służy komunikat w sprawie współpracy, polegającego na wspieraniu wykrywania zachowań sprzecznych z unijnym prawem konkurencji, i w trosce o zapewnienie skutecznego stosowania tego prawa nic nie usprawiedliwia rozszerzania obniżki

grzywny przyznanej przedsiębiorstwu ze względu na jego współpracę z Komisją na inne przedsiębiorstwo, które samo nie przyczyniło się do wykrycia danego naruszenia, mimo iż w przeszłości kontrolowało sektor działalności, którego naruszenie to dotyczyło.

- 86 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że w czasie, w którym Trioplast Wittenheim współpracowała z Komisją, czyli od grudnia 2002 r., spółka ta nie tworzyła już przedsiębiorstwa wraz ze spółką FLSmidth. Oznacza to, że FLSmidth nie może zostać objęta wynoszącą 30% obniżką kwoty podstawowej grzywny, przyznaną przedsiębiorstwu, w skład którego wchodziła spółka Trioplast Wittenheim i jej spółka dominująca Trioplast Industrier.
- 87 W tych okolicznościach bez znaczenia jest ponadto kwestia, czy wynosząca 30% obniżka kwoty podstawowej grzywny zastosowana wobec spółki Trioplast Industrier została przyznana słusznie, gdyż obniżka ta w żadnym wypadku nie mogła zostać rozszerzona na spółkę FLSmidth dla zapewnienia równego traktowania, zważywszy, że ta druga spółka nie znajdowała się w sytuacji porównywalnej z sytuacją spółki Trioplast Industrier. Z tego samego powodu kwota, za zapłatę której spółka FLSmidth została obciążona odpowiedzialnością solidarną – wbrew temu, co twierdzi ta spółka – nie może też zostać uznana za nieproporcjonalną jedynie na tej podstawie, że nie została ona obniżona o 30%.
- 88 Wreszcie przedstawiony przez spółkę FLSmidth argument, że w niniejszej sprawie wynosząca 30% obniżka kwoty podstawowej grzywny przyznana spółce Trioplast Industrier bezpośrednio powiększyła – ze względu na likwidację spółki Trioplast Wittenheim – kwotę, jaką ostatecznie musiała uiścić spółka FLSmidth, należy oddalić z tego samego powodu co ten, który przedstawiono w pkt 72 niniejszego wyroku.
- 89 W świetle powyższych rozważań, którymi należy zastąpić uzasadnienie przedstawione w pkt 92–97 zaskarżonego wyroku, należy oddalić także czwarty zarzut odwołania.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego błędnego zastosowania komunikatu w sprawie współpracy i naruszenia zasady równego traktowania

Argumentacja stron

- 90 W ramach zarzutu piątego spółka FLSmidth twierdzi, że po pierwsze, utrzymując w mocy sporną decyzję, Sąd niesłusznie odmówił przyznania jej wynoszącej 10% obniżki grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy ze względu na to, że nie podważyła ona okoliczności faktycznych opisanych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, i że po drugie, Sąd naruszył w ten sposób zasadę równego traktowania, gdyż w spornej decyzji obniżka taka została przyznana spółce Bonar Technical Fabrics NV (zwanej dalej „Bonarem”), a nie spółce FLSmidth, mimo iż w postępowaniu administracyjnym Bonar zachowywał się tak samo jak spółka FLSmidth.
- 91 Według spółki FLSmidth w zaskarżonym wyroku nie ustosunkowano się do argumentów, jakie spółka ta wywiodła z orzecznictwa, i nie wypowiedziano się ani w przedmiocie znaczenia braku podważenia okoliczności faktycznych, ani w przedmiocie szczególnych okoliczności niniejszej sprawy. Sąd nie odniósł się też do kwestii, czy fakt, że spółce tej nie została przyznana obniżka nałożonej grzywny, stanowi naruszenie zasady równego traktowania.
- 92 Spółka FLSmidth dodaje w tym względzie, że choć zakwestionowała okoliczność, iż fakty przedstawione w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów świadczą o istnieniu decydującego wpływu, to jednak nie podważyła ona prawdziwości tych faktów. Ponadto, co się tyczy dwóch jej współpracowników, panów G. i H., którzy uczestniczyli w spotkaniach organizowanych przez kartel, o którym mowa w niniejszej sprawie, mimo iż spółka ta twierdzi, że nie wiedziała o uczestnictwie spółki Trioplast Wittenheim w tym kartelu, FLSmidth zwraca uwagę, że pracownicy ci byli związani ze spółką FLS Plast, a nie

z nią. Wreszcie na wypadek, gdyby Komisja zaznaczyła, że spółka ta podważyła szereg okoliczności faktycznych przypisywanych spółce Trioplast Wittenheim, FLSmidth odsyła w tym względzie nie do własnej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, ale do odpowiedzi na to pismo, której udzieliła spółka FLS Plast.

- 93 Komisja kwestionuje dopuszczalność tego zarzutu, twierdząc, że zmierza on do poddania ponownemu badaniu co do istoty jej oceny wartości zeznań złożonych przez spółkę FLSmidth w toku dochodzenia oraz jej analizy merytorycznej decyzji o przyznaniu Bonarowi wynoszącej 10% obniżki nałożonej grzywny, mimo że spółka FLSmidth nie podniosła w precyzyjny sposób, iż Sąd dopuścił się przeinaczenia faktów.
- 94 Jak trafnie przypomniał Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku, Komisji przysługuje szeroki zakres uznania przy dokonywaniu oceny jakości i użyteczności współpracy danego przedsiębiorstwa, w szczególności w porównaniu ze współpracą innych przedsiębiorstw, i nie może ona w ramach tej oceny naruszać zasady równego traktowania.
- 95 Według Komisji Sąd oddalił, przynajmniej w sposób dorozumiany, argumentację dotyczącą istnienia dyskryminacyjnego traktowania. Tytułem zarzutu ewentualnego Komisja utrzymuje, że skoro wykazano, iż spółka FLSmidth nie zrezygnowała z podważania okoliczności faktycznych ani nie pomogła Komisji w wystarczającym zakresie, nawet gdyby uznać, że pomoc zaoferowana przez Bonar była porównywalna z tą zaoferowaną przez spółkę FLSmidth, to argument ten jest bez znaczenia dla sprawy. Przedsiębiorstwo nie może bowiem, powołując się na zasadę równego traktowania, uzyskać korzyści, która została przysporzona w sposób niezgodny z prawem osobie trzeciej.
- 96 Co się tyczy współpracy Bonaru, należy stwierdzić, że była ona ściślejsza i że przedsiębiorstwo to potwierdziło pewne kluczowe fakty, które ułatwiły wykonanie Komisji jej zadania, jakim było udowodnienie określonych okoliczności faktycznych badanego naruszenia.
- 97 W replice FLSmidth podkreśla, że omawiany zarzut jest dopuszczalny, gdyż Trybunał jest w stanie rozstrzygnąć tę kwestię bez konieczności przeprowadzania dodatkowych ocen stanu faktycznego. W duplice Komisja zaprzecza tej argumentacji.

Ocena Trybunału

- 98 W zarzucie piątym spółka FLSmidth utrzymuje, po pierwsze, że nie podważyła ona prawdziwości okoliczności faktycznych stwierdzonych przez Komisję w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, co ułatwiło tej instytucji wykonanie jej zadania, jakim było udowodnienie naruszenia, o którym mowa w niniejszej sprawie, a po drugie, że Sąd powinien był obniżyć o 10% kwotę, za zapłatę której spółka ta została obciążona odpowiedzialnością solidarną. W każdym razie FLSmidth twierdzi, że zaskarżony wyrok nie zawiera wystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do tej kwestii.
- 99 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że w pkt 97 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż Komisja uznała, w ramach przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, że ów brak podważenia prawdziwości okoliczności faktycznych przez spółkę FLSmidth nie pomógł jej w wykazaniu istnienia naruszenia art. 81 WE. Ponadto w tym samym punkcie wyroku Sąd orzekł, że spółka ta nie przedstawiła żadnego argumentu, który pozwoliłby wykazać, iż nawiązana przez nią współpraca ułatwiła Komisji wykonanie jej zadania.
- 100 Aby móc podważyć tę ocenę faktyczną na etapie odwołania, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem spółka FLSmidth musiałaby zarzucić Sądowi przeinaczenie faktów lub dowodów, czego nie uczyniła. Nawet jeśli spółka FLSmidth w ramach swych argumentów w sposób dorozumiany podniosła zarzut

przeinaczenia faktów lub dowodów przez Sąd, co jednak najwyraźniej nie nastąpiło, należy stwierdzić, że argumenty te nie pozwalają wykazać, iż Sąd dopuścił się przeinaczenia faktów lub dowodów, wobec czego również i te argumenty należy uznać za bezzasadne.

- 101 Tak więc ze względu na to, że rozpatrywany zarzut zmierza do tego, aby Trybunał poddał kontroli dokonaną przez Komisję ocenę okoliczności faktycznych, zarzut ten należy odrzucić jako niedopuszczalny.
- 102 Następnie, co się tyczy argumentacji spółki FLSmidth, w myśl której Sąd naruszył zasadę równego traktowania, należy odesłać do rozważań przedstawionych w pkt 99–101 niniejszego wyroku. Aby móc porównać zachowanie spółki FLSmidth z zachowaniem Bonaru, konieczne jest bowiem przeprowadzenie ponownej oceny okoliczności faktycznych, które były rozpatrywane przez Sąd, co w postępowaniu odwoławczym jest zadaniem Trybunału tylko w wypadku przeinaczenia przez Sąd faktów lub dowodów. Jednakże takie przeinaczenie nie zostało ani zarzucone, ani wykazane przez spółkę FLSmidth. Stąd argumentację tę również należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 103 Co się tyczy wreszcie podnoszonego przez spółkę FLSmidth braku uzasadnienia, z pkt 97 zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd, biorąc pod uwagę szeroki zakres uznania, jakim dysponuje Komisja przy dokonywaniu oceny jakości i użyteczności współpracy danego przedsiębiorstwa, w szczególności w porównaniu ze współpracą innych przedsiębiorstw, uznał za niewystarczające dowody, które zostały mu przedłożone przez spółkę FLSmidth w celu wykazania, że jej domniemany brak podważenia prawdziwości okoliczności faktycznych przyczynił się do udowodnienia przez tę instytucję istnienia naruszenia (zob. w szczególności wyrok SGL Carbon/Komisja, C-328/05 P, EU:C:2007:277, pkt 88). Chociaż to przedstawione przez Sąd uzasadnienie jest oczywiście bardzo zwięzłe, to jednak jest ono wystarczające, by pozwolić spółce FLSmidth na zrozumienie powodów, dla których Sąd oddalił odnośny podniesiony przez tę spółkę argument, a Trybunałowi – na przeprowadzenie kontroli sądowej. Nie można zatem stwierdzić, że zaskarżony wyrok obarczony jest brakiem uzasadnienia. Argument ten jest zatem bezzasadny.
- 104 W tym stanie rzeczy również zarzut piąty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia osądzonym w rozsądnym terminie

Argumentacja stron

- 105 FLSmidth utrzymuje, że Sąd, nie wydając orzeczenia w rozsądnym terminie, naruszył art. 47 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 1 EKPC, a także że należy położyć kres temu naruszeniu poprzez złączenie odpowiedzialności, która została tej spółce przypisana.
- 106 FLSmidth przypomina, że w niniejszej sprawie czas trwania kontroli sądowej przeprowadzonej przez Sąd przekroczył sześć lat, gdyż skarga o stwierdzenie nieważności została wniesiona w dniu 24 lutego 2006 r., a zaskarżony wyrok zapadł w dniu 6 marca 2012 r. Poza tym czas ten obejmował długie okresy bezczynności Sądu. W dniu 5 marca 2007 r. spółka FLSmidth została poinformowana o zamknięciu pisemnego etapu postępowania, lecz rozprawa odbyła się dopiero w dniu 22 czerwca 2011 r., czyli cztery lata i cztery miesiące później. Ponadto od przeprowadzenia rozprawy do wydania przez Sąd wyroku upłynęło ponad osiem miesięcy.
- 107 FLSmidth twierdzi, że tak długiego terminu rozpoznania sprawy nie da się uzasadnić. W dniu 13 września 2010 r. Sąd był w stanie wydać wyrok w prawie identycznej sprawie (wyrok Trioplast Industrier/Komisja, EU:T:2010:388). Ewentualne problemy związane z przydzielaniem spraw w ramach

Sądu nie mogą oddziaływać na niekorzyść uczestników postępowania. W tych okolicznościach spółka FLSmidth uważa, że obniżenie o 50% odpowiedzialności, która została jej przypisana, stanowiłoby użyteczne i rozsądne zadośćuczynienie za naruszenie art. 47 karty praw podstawowych.

- 108 Komisja podnosi, po pierwsze, że zarzut ten jest niedopuszczalny. Właściwym środkiem zaradczym zmierzającym do uzyskania zadośćuczynienia za przewlekłość postępowania przed Sądem byłaby bowiem skarga odszkodowawcza.
- 109 Po drugie, Komisja kwestionuje okoliczność, że naruszenie *prima facie* art. 47 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 1 EKPC może zostać wykazane na podstawie samego czasu trwania postępowania.
- 110 Po trzecie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, czas trwania postępowania był w ocenie Komisji rozsądny. Prawie wszystkie okoliczności faktyczne przedstawione na poparcie spornej decyzji zostały zakwestionowane w postępowaniu i musiały zostać zweryfikowane. Poza tym skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji złożyło co najmniej piętnaście spółek, a postępowania były prowadzone w sześciu językach. Ponadto wobec faktu, że niektóre z tych spraw dotyczyły spółek dominujących i ich spółek zależnych, podjęte zostały określone środki organizacji postępowania, aby zapewnić, w miarę możliwości, zbadanie i rozstrzygnięcie tych spraw łącznie.

Ocena Trybunału

- 111 Jak wynika z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału i z jego orzecnictwa, Trybunał w ramach odwołania jest właściwy do zbadania, czy Sąd naruszył procedurę, co wpłynęło niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie (zob. w szczególności wyrok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisja*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, pkt 176).
- 112 Odnośnie do naruszenia art. 47 karty praw podstawowych, na które powołuje się spółka FLSmidth, należy przypomnieć, że zgodnie z akapitem drugim tego postanowienia „[k]ażdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy”. Jak już wielokrotnie orzekał Trybunał, omawiany artykuł dotyczy zasady skutecznej ochrony sądowej (zob. w szczególności wyrok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisja*, EU:C:2009:456, pkt 179 i przytoczone tam orzecnictwo).
- 113 W związku z tym takie prawo, którego istnienie zostało potwierdzone przed wejściem w życie karty praw podstawowych jako zasada ogólna prawa Unii, ma zastosowanie w ramach środka zaskarżenia skierowanego przeciw decyzji Komisji (zob. w szczególności ww. wyrok *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisja*, EU:C:2009:456, pkt 178 i przytoczone tam orzecnictwo).
- 114 Należy również przypomnieć, że według Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przekroczenie rozsądnego terminu do wydania orzeczenia jako uchybienie proceduralne stanowiące naruszenie prawa podstawowego musi otwierać danej stronie drogę do skutecznej skargi umożliwiającej jej odpowiednie skorygowanie tego uchybienia (zob. wyrok ETPC z dnia 26 października 2000 r. w sprawie *Kudła przeciwko Polsce*, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-XI, §§ 156, 157).
- 115 Jednakże należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem z uwagi na konieczność zapewnienia poszanowania reguł prawa Unii dotyczącego konkurencji Trybunał nie może pozwolić wnoszącej odwołanie – na tej tylko podstawie, że naruszono rozsądny termin na wydanie orzeczenia – na zakwestionowanie kwoty grzywny, która została na nią nałożona, jeżeli wszystkie jej zarzuty odnoszące się do ustaleń poczynionych przez Sąd w przedmiocie kwoty tej grzywny i ukaranych za jej pomocą zachowań zostały oddalone (zob. w szczególności wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, pkt 78 i przytoczone tam orzecnictwo).

- 116 Trybunał orzekł bowiem także, że naruszenie przez sąd Unii wynikającego z art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych obowiązku wydania w rozsądnym terminie orzeczenia w sprawach do niego skierowanych powinno spotkać się z sankcją w postaci skargi o odszkodowanie wniesionej przed Sąd, ponieważ taka skarga stanowi skuteczny ku temu środek. Z powyższego wynika, że żądanie naprawienia szkody spowodowanej nieprzestrzeganiem przez Sąd rozsądnego terminu do wydania orzeczenia nie może być bezpośrednio przedłożone Trybunałowi w ramach odwołania, lecz należy je złożyć do samego Sądu (zob. w szczególności wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, EU:C:2013:770, pkt 83,84).
- 117 Do Sądu orzekającego w składzie innym niż ten, którego zadaniem było rozpoznanie sporu w postępowaniu, którego długość jest przedmiotem krytyki, należy zatem dokonanie oceny zarówno materialnego charakteru podnoszonej szkody, jak i związku przyczynowego między szkodą a przewlekłością spornego postępowania sądowego podczas badania dostarczonych w tym celu dowodów (zob. w szczególności wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, EU:C:2013:770, pkt 88, 90).
- 118 Tymczasem należy stwierdzić, że okres trwania postępowania przed Sądem, który wyniósł ponad sześć lat, nie może być uzasadniony jakkolwiek z okoliczności właściwych niniejszej sprawie.
- 119 W szczególności okazuje się, że okres pomiędzy zakończeniem pisemnego etapu postępowania wraz ze złożeniem dupliki Komisji w lutym 2007 r. a otwarciem ustnego etapu postępowania w czerwcu 2011 r. trwał około czterech lat i czterech miesięcy. Okoliczności niniejszej sprawy – niezależnie od tego, czy byłyby to złożoność sporu, zachowanie stron czy też zaistnienie kwestii incydentalnych – nie mogą tłumaczyć długości tego okresu.
- 120 Odnośnie do kwestii złożoności sporu, z analizy wniesionej przez spółkę FLSmidth w pierwszej instancji skargi, która została pokrótce przedstawiona w pkt 9 i 10 niniejszego wyroku, wynika, że podniesione zarzuty, choć wymagały przeprowadzenia pogłębionej analizy, nie przedstawiały szczególnie podwyższonego stopnia trudności. Nawet jeśli piętnastu adresatów spornej decyzji wniosło do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji, okoliczność ta nie mogła stanowić dla Sądu przeszkody w przygotowaniu streszczenia akt i ustnego etapu postępowania w okresie krótszym niż cztery lata i cztery miesiące.
- 121 Co się tyczy zachowania stron, z akt nie wynika wcale, że spółka FLSmidth przyczyniła się swym zachowaniem do spowolnienia postępowania w sprawie.
- 122 Z akt sprawy nie wynika wreszcie, że postępowanie zostało przerwane lub spowolnione wskutek zaistnienia kwestii incydentalnych mogących uzasadniać jego długość.
- 123 W świetle powyższego należy stwierdzić, że postępowanie toczące się przed Sądem stanowiło naruszenie art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych poprzez nieprzestrzeganie wymogów związanych z dochowaniem rozsądnego terminu do wydania orzeczenia, co stanowi wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej, której przedmiotem jest przyznanie jednostkom uprawnienia (zob. podobnie wyrok *Bergaderm i Goupil/Komisja*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, pkt 42).
- 124 Z rozważań przedstawionych w pkt 115–117 niniejszego wyroku wynika jednak, że zarzut szósty należy oddalić.
- 125 Wynika stąd, że skoro żaden z zarzutów podniesionych przez spółkę FLSmidth w uzasadnieniu odwołania nie został uwzględniony, to odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 126 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 127 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie spółki FLSmidth kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **FLSmidth & Co. A/S zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy